

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně J. F.**, zastoupena JUDr. Vlastimilem Voleským, advokátem, se sídlem Praha 5, Staropramenná 17, proti **žalovanému Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2001, č. j. 6031/01 - 320 - 131/01,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 30. 7. 2001 u Vrchního soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 5. 2001, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru výstavby, ze dne 27. 12. 2000, č. j. MHMP - 57553a/2000/VYS/Va, jímž bylo v mimoodvolacím řízení zrušeno rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 ze dne 21. 1. 2000, č. j. OV 14.912/99/Sj, o povolení obnovy stavebního řízení ukončeného rozhodnutím téhož odboru ze dne 9. 3. 1999. Žalobkyně s uvedeným rozhodnutím nesouhlasí z následujících důvodů:

1. Je pravdou, že v době vydání stavebního povolení měl dům v P. 9, Č. 572 více vlastníků. Je však chybou Obvodního úřadu pro Prahu 9, že si v době vydání stavebního povolení nezjistil majetkové poměry zmíněného domu a nepřiznal spoluvlastníkům postavení účastníků řízení. V této souvislosti uvádí, že většinový spoluvlastník domu neměl námitek proti vydání stavebního povolení.

2. Pravděpodobně ze snahy o napravení vlastní chyby povolil stavební úřad obnovu řízení, aniž zkoumal, zda-li jsou splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, zejména zda-li je zachována zákonná tříměsíční lhůta k podání návrhu na povolení obnovy.

3. V podání spoluvlastníků domu nejsou uvedeny konkrétní důvody obnovy řízení a skutečnosti svědčící o tom, že byl návrh podán včas. Ani v rozhodnutí o povolení obnovy řízení stavební odbor neuvedl a nezjistil, kdy se spolumajitelé domu dozvěděli o důvodech obnovy.

4. Stavba byla zahájena bezprostředně po vydání stavebního povolení. V průběhu jara a léta 1999 bylo postaveno lešení, stržena střecha a v průběhu měsíce srpna zahájena oprava střechy. O všech stavebních pracích se vedly záznamy ve stavebním deníku. Vzhledem k rozsahu prací je žalobkyně toho názoru, že spoluvlastníci domu museli vědět o zahájení a postupu prací.

5. Z výše uvedených důvodů je žalobkyně přesvědčena, že podání spoluvlastníků domu ze dne 6. 12. 1999 nemá náležitosti návrhu na obnovu řízení, protože zde nejsou uvedeny důvody a skutečnosti svědčící o tom, že návrh je podán včas.

6. Všechny okolnosti svědčí o tom, že spoluvlastníci domu věděli o zahájení prací a návrh na obnovu podali opožděně. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na texty i na texty odvolání Z. J., Ing. M. G. a T. F., kde výslovně uznávají, že stavební povolení bylo vyvěšeno dne 9. 3. 2000. Dále žalobkyně poukazuje na další bod jejich odvolání, podle kterého neměla stavba až do ledna roku 2000 zbudováno WC. Také pan S. L. ve svém odvolání uznává, že o zahájení stavby věděl nejméně od léta roku 2000, když uvedl, že v tomto období byl přistaven kontejner a byl plněn holubím trusem.

7. Žalobkyně je přesvědčena, že se osoby zabývající touto věcí neseznámily řádně s obsahem spisu a jejími argumenty. Věc byla nedbale posouzena, zejména nebylo přihlédnuto k její dobré víře v době vydání stavebního povolení, kromě toho jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu, když pojala podezření, že zde chybí některé důležité dokumenty.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že z obsahu žaloby je patrné, že žalobkyně brojí proti rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 (dnes Úřad městské části Praha 9) ze dne 21. 1. 2000, jímž byla povolena obnova řízení ukončeného rozhodnutím tohoto stavebního úřadu ze dne 9. 3. 1999, kterým byla žalobkyni povolena půdní vestavba v domě č. p. 572 v P. 9, Č. 5. Ani proti rozhodnutí o povolení obnovy se však žalobkyně neodvolala, ačkoliv jí bylo doručeno do vlastních rukou. V žalobě se uvádí, že žalobkyně nesouhlasí s rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 27. 12. 2000, v textu žaloby však není citováno jediné ustanovení zákona či jiného právního předpisu, které bylo tímto rozhodnutím porušeno. Žalobkyně nekonkretizuje tudíž ani to, jaká její práva byla údajným porušením zákona tímto rozhodnutím dotčena.

K bodu číslo 1 a 2 žaloby žalovaný pouze konstatuje, že je povinností stavebníka, aby uvedl v žádosti o povolení stavby nebo její změny seznam účastníků řízení, kteří jsou mu známi. Povinností stavebního úřadu je pak ověřit si okruh účastníků řízení a dát všem účastníkům možnost, aby v řízení mohli hájit svá práva a právem chráněné zájmy. Jestliže je chybným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení a v něm účinně hájit svá práva a právem chráněné zájmy, je to, za splnění dalších podmínek, důvodem pro obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Spoluvlastnické vztahy vlastníků jednotek v domě č. p. 572 v Č. ulici se řídí ustanoveními zákona č. 72/1994 Sb., který upravuje, a v době rozhodování o stavebním povolení upravoval, rozhodování společenství vlastníků jednotek o společných částech domu a o věcech, které jsou obsahem prohlášení, jinak, než ustanovení § 139 občanského zákoníku o rozhodování spoluvlastníků o společné věci. Souhlas tzv. většinového spoluvlastníka, na který se žaloba odvolává, nemohl být rozhodující. Pokud by v tomto případě stavební úřad umožnil spoluvlastníkům společných částí domu, aby v řízení mohli účinně hájit svá práva a právem chráněné zájmy, a zjistil by, že se změnou nesouhlasili a nezřídili kvalifikovaným způsobem stavebníkovi právo změny stavby provést, nemohl by stavební úřad vydat stavební povolení, dokud by nebyly spory vyřešeny občanskoprávní cestou.

K bodu 3 až 6 žaloby žalovaný opakovaně konstatuje, že žalobkyně měla podat včas proti rozhodnutí o povolení obnovy odvolání a domáhat se jeho zrušení prostřednictvím řádného opravného prostředku. Ministerstvo pro místní rozvoj se v obsáhlém odůvodnění žalovaného rozhodnutí zabývalo, kromě důvodnosti návrhu na obnovu řízení, také tím, zda byla dodržena tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu. Podle názoru žalovaného není rozhodující, zda navrhovatelé věděli, že jsou prováděny stavební práce, ale to, kdy se před podáním návrhu na obnovu řízení dozvěděli o tom, že bylo vedeno stavební řízení, ve kterém měli být účastníky a že žalobkyni bylo vydáno stavební povolení na změny stavby dotýkajících se také společných částí domu. Takový důkaz ve spisu neexistuje. Je v něm však založen záznam z místního šetření konaného dne 8. 10. 1999, necelé dva měsíce před podáním návrhu na obnovu řízení, v němž bylo stavebním úřadem sděleno účastníkům řízení, že půdní vestavba byla žalobkyni povolena.

K bodu 7 žaloby žalovaný uvedl, že již z obsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval věcí odpovědně a že shromáždil potřebné podklady pro rozhodnutí. Pokud se žalobkyně dovolává dobré víry, pak lze pouze uvést, že ustanovení správního řádu upravující obnovu řízení neukládají zabývat se dobrou vírou, pokud jsou naplněny důvody pro obnovu řízení uvedené v § 62 odst. 1 písm. a) až e) tohoto zákona.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V písemném podání ze dne 24. 4. 2002, označeném jako doplnění žaloby o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, žalobkyně především uvedla, že návrh na povolení obnovy řízení byl podán vlastníky bytových jednotek a spoluvlastníky na společných částech domu D. P., M. C., T. F., M. G., A. S. a S. L., zastoupenými Z. J., dne 6. 12. 1999. Z. J. však nebyla oprávněna toto podání za výše jmenované podat, protože od nich neměla písemné plné moci, resp. plné moci, které dodatečně předložila, byly datovány dnem 30. 12. 1999, 4. 1. 2000, 12. 1. 2000 a 14. 1. 2000. Tuto skutečnost také zjistil odbor výstavby Magistrátu hlavního města Prahy při vydání svého rozhodnutí o zrušení rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu pro Praha 9 o povolení obnovy řízení. Z toho tedy vyplývá, že návrh na obnovu řízení nebyl podán.

Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil Nejvyšší správní soud tyto, pro rozhodnutí podstatné, skutečnosti:

Rozhodnutím odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 ze dne 9. 3. 1999 bylo vydáno podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, k žádosti stavebníka J. F. stavební povolení na půdní vestavbu v domě č. p. 572 v P. 9, Č. 5. Vestavba spočívá ve zřízení dvou mezonetových bytů, kde v pátém patře bude vždy umístěna kuchyň a hygienické zařízení a do mezonetu je přístup po točitých schodech do dalších obytných místností.

Na toto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15. 4. 1999 reagovala podáním ze dne 6. 12. 1999, označeným jako odvolání proti vydání stavebního povolení paní Z. J., a to i za spolumajitele domu. V uvedeném podání bylo poukázáno zejména na to, že odbor výstavby se dopustil pochybení, neboť zcela opomenul fakt, že v době vydání stavebního povolení měl dům v Č. u. č. 572 celkem 7 spolumajitelů, avšak k jednání byl přizván pouze jeden z nich (paní P.). Dále bylo poukázáno na to, že stavba je prováděna v rozporu se stavebním povolením.

Dne 8. 10. 1999 proběhlo místní šetření v domě č. p. 572 v Č. u., z něhož byl pořízen záznam. Z jeho obsahu vyplývá, že jednání bylo svoláno z podnětu správce domu vzhledem k závadám vzniklým v bytě paní H. v důsledku provádění půdní vestavby.

Dopisem ze dne 19. 11. 1999 odbor výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 oznámil vlastníkům bytů v domě č. p. 572 v Č. u., že dne 25. 11. 1996 (zde je zřejmě uvedeno chybné datum, správně má být 1999) bude v rámci výkonu státního stavebního dohledu provedeno místní šetření za účelem prošetření stížnosti Z. J. týkající se půdní vestavby v uvedeném domě.

Dne 15. 12. 1999 odbor výstavby Obvodního úřadu městské části P. 9 zahájil řízení o povolení obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Spoluvlastníci domu č. p. 572 byli zároveň vyzváni k předložení zmocnění paní Z. J. k zastupování spoluvlastníků. Jednotlivé plné moci byly potom následně předloženy. V podání ze dne 3. 1. 2000 paní Z. J. a pan S. L. uvedli, že o vydání stavebního povolení ze dne 9. 3. 1999 se dozvěděli náhodně počátkem měsíce října 1999 při osobní návštěvě paní G. u pana P., kdy šlo o dotaz na důvody stržení střechy v domě. Do výše uvedené návštěvy se domnívali, že v půdních prostorách probíhají přípravné úklidové práce.

Rozhodnutím odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 ze dne 21. 1. 2000 byla podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu povolena obnova řízení ukončeného rozhodnutím ze dne 9. 3. 1999, č. j. OV 12 364/99/Pa/Z, kterým byla Janě F. povolena půdní vestavba v domě č. p. 572 v P. 9, Č. u. V odůvodnění tohoto rozhodnutí byl citován obsah podání Z. J. ze dne 6. 12. 1999 a bylo konstatováno, že opomenutí účastníci řízení, kteří se o vydání stavebního povolení dozvěděli počátkem října 1999, mají k půdní vestavbě námitky, jejichž uplatnění ve stavebním řízení by pravděpodobně mělo na stavební povolení podstatný vliv. Z tohoto důvodu byl návrh na obnovu řízení shledán důvodným a dále bylo poukázáno na to, že návrh byl podán včas a že náprava nemohla být zjednána v odvolacím řízení. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedl, že podání Z. J. ze dne 6. 12. 1999 posoudil podle jeho obsahu jako návrh na obnovu řízení.

Proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno odvolání a rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 2. 2000.

Rozhodnutím odboru výstavby Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 12. 2000 bylo podle § 65 odst. 2 správního řádu zrušeno rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 ze dne 21. 1. 2000. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že navrhovatelé nesplnili tříměsíční subjektivní lhůtu pro uplatnění svého práva, tj. nepodali návrh na zahájení obnovy řízení v době, jejíž běh počínal ode dne kdy se o skutečnostech svědčících o zahájení obnovy řízení dozvěděli, přičemž tuto vědomost měli získat v průběhu měsíce srpna 1999. Dále bylo poukázáno na to, že nebyla splněna základní podmínka pro povolení obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť navrhovatelé neuvedli, jaký konkrétní podstatný vliv by měla jejich účast v řízení (kromě uvedení vzniku škod na předmětném domě, které souvisí již s probíhajícím řízením, a nelze z takových důvodů řízení obnovovat). Z uvedených důvodů bylo vydané pravomocné rozhodnutí o povolení obnovy stavebního řízení hodnoceno jako nezákonné, neboť nerespektovalo zákonná ustanovení stanovená pro povolení obnovy řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal včas odvolání S. L. (opožděné odvolání bylo podáno Z. J., Ing. M. G. a T. F.) a rozhodlo o něm Ministerstvo pro místní rozvoj žalobou napadeným rozhodnutím tak, že podle § 59 odst. 2 správního řádu zrušilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 12. 2000, kterým bylo v mimoodvolacím řízení zrušeno rozhodnutí odboru výstavby Obvodního úřadu městské části Praha 9 ze dne 21. 1. 2000. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo konstatuje, že je nesporné, že vlastníci bytů v domě č. p. 572 v Č. ulici a současně spoluvlastníci jeho společných částí měli být účastníky stavebního řízení o povolení půdní vestavby bytů v tomto domě, neboť v den zahájení stavebního řízení 4. 11. 1998 měli vlastnická práva k částem této nemovitosti až na Z. J., která tato práva získala 1. 12. 1998, tj. v průběhu stavebního řízení a v průběhu tohoto řízení se proto stala jeho účastnicí. Dále je nesporné, že těmto účastníkům byla odňata možnost účastnit se řízení nesprávným postupem stavebního úřadu a že náprava nemohla být zjednána v odvolacím řízení, protože rozhodnutí o povolení stavebních úprav jim nebylo doručeno s výjimkou D. P., původní vlastnice celého domu. Podle ministerstva je nesporné ovšem i to, že odnětí možnosti účastnit se řízení vlastníků bytů a spoluvlastníkům společných částí domu mohlo mít podstatný vliv na rozhodnutí. S opačným názorem odboru výstavby Magistrátu hlavního města Prahy ministerstvo nesouhlasí a poukazuje na to, že stavební úřad tím, že opomenul tyto účastníky a nedal jim možnost vyjádřit se k projednávané změně stavby, nezjistil ani, že stavebník nemá plné vlastnické nebo jiné právo ke stavbě, které by jej opravňovalo provést změnu této stavby ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona. Pokud by stavební úřad ve stavebním řízení zjistil, že vlastníci bytů a společných částí domu se změnou stavby nesouhlasí a že nezřídili kvalifikovaným způsobem stavebníkovi právo tuto změnu provést, nemohl by vydat stavební povolení, dokud by nebyly vyřešeny spoluvlastnické vztahy k domu občanskoprávní cestou. V této souvislosti ministerstvo poznamenává, že stavební povolení je z uvedeného důvodu evidentně nezákonné a že pokud by nebyla povolena obnova řízení, mělo by být zrušeno v řízení mimo odvolání.

Pokud jde o dodržení tříměsíční subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, bylo poukázáno na to, že vědomost o důvodech obnovy stavebního řízení nelze vztahovat pouze k vědomosti o probíhajících stavebních pracích. Důvodem obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu je, že účastníkovi řízení byla odňata možnost účastnit se řízení nesprávným postupem správního orgánu, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li být náprava zjednána v odvolacím řízení. Tříměsíční subjektivní

lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení může běžet teprve ode dne, kdy se účastník dozvěděl o všech těchto aspektech důvodu obnovy řízení. Účastník musí mít tedy vědomost o tom, že probíhalo správní řízení, kterého se měl zúčastnit, že byl opomenut a že se tak stalo nesprávným postupem správního orgánu. V daném případě proto nepostačuje, že účastníci věděli nebo vědět mohli či museli, že v domě probíhají stavební práce. Mělo-li by se prokázat, že účastníci podali návrh na obnovu řízení opožděně, muselo by být prokázáno, že věděli o tom, že proběhlo stavební řízení dříve než tři měsíce před podáním návrhu na jeho obnovu. Takovýto důkaz však ve správním spisu neexistuje. Naopak jediný doklad, že účastníkům bylo sděleno stavebním úřadem, že byla povolena půdní vestavba, je záznam z místního šetření konaného dne 8. 10. 1999, tj. necelé dva měsíce před podáním návrhu na obnovu řízení. Pokud by vznikly pochybnosti, kdy se účastníci dozvěděli o důvodech obnovy řízení, bylo by nutno aplikovat § 27 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že v pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak. Z uvedených důvodů považuje ministerstvo za prokázané, že návrh na obnovu řízení podali účastníci včas. Otázka, zda Z. J. byla zmocněna ostatními vlastníky bytů k jednání již v době podání návrhu na obnovu, nemá podle názoru ministerstva v této souvislosti právní význam, protože stejné účinky by mělo toto podání i v případě, že by je podala sama za sebe.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (dále jen „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Žaloba nebyla shledána důvodnou. S přihlédnutím k nevyjádření nesouhlasu účastníků řízení s projednáním věci bez jednání rozhodl soud o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Hlavní žalobní námitkou, rozvedenou do několika žalobních bodů, je, že nebyla zachována zákonná tříměsíční lhůta k podání návrhu na povolení obnovy řízení.

Podle § 63 odst. 1, 3 správního řádu návrh na obnovu řízení se podává u správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni, ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí. Jako důvod obnovy byl uplatněn důvod podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení.

Žalovaný se k otázce dodržení tříměsíční subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení vyčerpávajícím způsobem vyjádřil (jeho závěr o dodržení uvedené lhůty žalobce výslovně nezpochybňuje) a soudu nezbývá, než se s jeho posouzením věci zcela ztotožnit. Lze pouze opětovně poukázat na to, že pro běh tříměsíční lhůty není rozhodující, kdy se opomenutí účastníci řízení (majitelé bytů v domě č. p. 572 v Č. ulici v P. 9 a spoluvlastníci společných částí domu) dozvěděli o probíhajících stavebních pracích, ale kdy získali vědomost o tom, že probíhalo správní řízení, kterého se měli zúčastnit, že byli opomenuti a že se tak stalo nesprávným postupem správního orgánu. Takovouto vědomost účastníci řízení prokazatelně získali až při místním šetření, konaném dne 8. 10. 1999,

tj. necelé dva měsíce před podáním návrhu na obnovu řízení. Z poukazu žalobkyně na to, že někteří spoluvlastníci domu výslovně uznali, že stavební povolení bylo vyvěšeno dne 9. 3. 2000 a že S. L. ve svém odvolání uznává, že o zahájení stavby věděl nejméně od léta roku 2000, není zřejmé, co jím sleduje, když jakékoliv vědomosti účastníků řízení o probíhajících stavebních pracích v roce 2000 jsou pro běh tříměsíční lhůty zcela nerozhodné (návrh na obnovu řízení byl totiž podán v roce 1999).

Již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem vysvětlil, že spoluvlastnické vztahy vlastníků jednotek v domě č. p. 572 v Č. ulici se řídí ustanoveními zákona č. 72/1994 Sb., takže souhlas tzv. většinového spoluvlastníka (jímž byla paní P.), jehož se žalobkyně opětovně dovolává, nemohl být rozhodující.

Rovněž k znovu opakovanému dovolávání se dobré víry žalobkyní se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil a správně poukázal na to, že ustanovení správního řádu upravující obnovu řízení neukládají zabývat se dobrou vírou.

K nově uvedeným žalobním bodům v podání žalobkyně ze dne 24. 4. 2002 soud nepřihlédl, protože k rozšíření napadení správního rozhodnutí došlo až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby (§ 250h odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 - stejně se postupuje podle nyní platné právní úpravy obsažené v § 72 odst. 1 s. ř. s.). Je věcí žalobce, aby v zákonné lhůtě ustavil meze přezkumu soudem, a to jak kvantitativně označením napadených výroků, tak kvalitativně, tedy uvedením žalobních bodů.

Námítky žalobkyně tak nebyly shledány důvodnými, žaloba byla proto Nejvyšším správním soudem zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl proti žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení, protože však podle obsahu spisu tuto náhradu nepožadoval, nebyla mu náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu